

„Kakšno pa? Povej!“

„Da bi vzeli to siroto, ki je pri stari Zavrlovki, za svojega. Tako lepo je klečal pri jasliah kakor naš Francek v nebesih s sklenjenimi ročicami — in ime mu je tudi Francek.“

Mož se je zamislil: „No, ne koj za svojega, da bomo videli, kakšen bo, a k sebi ga lahko vzamemo. Če ti drago, pa naj pride.“

Žena se je razveselila, in ko se je zdanilo, je hitela sama po ubogo siroto.

Zvečer je klečala ž njim vred pred razsvetljenimi jasliah, gospodar je stal veselega obraza poleg njiju, a angel, ki raznaša sveto božično veselje, je priletel na snežnobelih krilih ter ga vlijil njim kakor v bori koči stari beračici Zavrlovki.

Historija o dveh, ki sta se obrnila.

Ni jim dal miru in ga jim ni dal — Lovrinov Lukec svojemu očetu, dokler mu niso naredili sank. Ves les jim je znosil skupaj, pretaknil vse podstrešje, lopo in vse shrambe, da je bilo le pri rokah, kar so zahtevali oče. Saj so bile pa tudi sanke njegove prve misli, ko se je zbudil, in zadnje, preden je zaspal.

Je pa tudi prijetno takisto sankati se po griču dol v ravan. Vse se kadi okrog tebe, drevesa kar švigajo mimo tebe; v hipu si gori na griču in obenem že v dolini.

Posebno prijeten užitek je človeku vožnja. Mladino kar vleče na voz. Ah, peljati se je tako prijetno! Naj voz trese, da vse na njem odskakuje, peljati se je pa le veselje. Kaj še le na sankah! Vse gladko in urno. No, če se kaj izpodtakne, preobrne, — kaj to? V snegu se človek ne potolče. se ne umaže, pobere

se, in vesela vožnja se nadaljuje od jutra do poldneva, pa od poldneva do mraka.

Kdo bi se torej čudil malemu Lukcu, da so bile sanke njegove srčne želje in nedopovedljivo veselje.

No, dobil jih je. Oče sicer niso bili preveč vneti in hitri za to delo, češ, vedno bo v bregu in trgal obutev in obleko, pa še zaleti se v kako drevo, pa bo sitnost z njim in troški; vendar kdor trka, temu se odpre, in tudi Lukcu se je naposled odprlo očetovo srce.

„Sedaj bo vsaj enkrat mir pred teboj“, mu reko oče, ko zasučejo sveder zadnji pot v zadnjo luknjo in izroče Lukcu nove sanke.

Res je bil mir pred njim. To jo je oral in rezal po vseh brežičkih in bregovih. Več je bilo tirov okrog Lovrinove hiše kot na ljubljanskem kolodvoru. Prve dni ga je lakota še prignala v hišo.

Dasi je bil naš Lukec še majhen, bil je vendar radi svojih sank dosti ponosen in pogumen. Še staršem je hotel pokazati, da njegove sanke niso kar tako pri hiši; da jih je porabiti tudi za kaj koristnega pri hiši.

„V prodajalno bo treba, prazniki so tukaj, pa nimam še nič doma“, se oglase mati nekega dne pred Božičem.

„Mama, jaz pojdem“, se ponudi Lukec.

„Kam pojdeš, sirota! Ali ne vidiš, kakšno je zunaj? kako boš ti nosil v takem vremenu? Pa tudi pre-majhen si.“

„Saj imam sanke, peljal bom. Mama, naj no grem!“

Ko se je spomnil na sanke, ga že na noben način ni bilo ustaviti. Toliko je prosil in prosil, da so še oče rekli eno besedo pri materi zanj.

„Naj pa gre, ko ne odleže. Blagor se ti, da gre rad. in tebi ni treba v burjo in sneg. Dobro ga obleci in zavij, pa bo!“

„Lês pojdi!“ mu reko mati skoro malo nevoljni, zapnó mu obleko, poiščejo kosmato kučmo, potegnejo mu suknene jezičke čez ušesa, ovijejo mu vrat z gorko ovijačo, nataknejo mu rokavice, dajo mu dežnik, za-vežejo denar v vogel rdečega robca, nalože košarico

s potrebno posodo na sani, še trikrat naštejejo, kaj naj kupi in pripelje — pa hajdi z Bogom!

Dobro se je vozilo Lukcu od začetka, in prijetno se mu je zdelo, peljati s košaro obložene sanke. „To se bom pestavil tam pri cerkvi in pri trgovčevih“, si je mislil — in utopljen v take misli jo je privozil iz zatišja na plano. Tam pri Fortunovem znamenju ima pa burja svojo pot, tamkaj briše sneg, tam više krila in suknje, tam pobira klobuke in druga pokrivala. Tamkaj ji je nevedni Lukec ravnoprav nastavil svoj dežnik, da bušne vanj — in v hipu je bilo ono, kar je imelo biti znotraj, obrnjeno na zunaj. Saj tudi ni čuda. Lukec ni bil mož, ki zna obračati dežnik po vetru; najboljšega mu pa doma tudi niso dali, — so že vedeli, zakaj ne.

No, to je bil direndaj in boj na življenje in smrt! Tulilo in brilo je okrog njega, da mu je jemalo sapo. In Lukec? No, kako drugače, kot njegovi vrstniki ob takih prilikah. Kremžiti in jokati je jel na vse pretege. Pa burja je bila gluha za ves Lukčev jok in stok. Tudi dežnika mu ni hotela obrniti nazaj, sam ga pa tudi ni mogel in ni znal. Kam naj gre? Naprej ali nazaj? Vse bi se mu smejalo, ko bi se pokazal s takim dežnikom doli v trgu. Ko se je dežnik obrnil, se je pa še on obrnil in bistahor! — nazaj proti domu.

Kesanje in jok je že izdaleč naznanjal materi, da se Lukcu ni dobro izteklo na potu.

„Saj sem vedela, da brez nič ne bo, ko si tako silil! Ti si za to? No, pa še pripeljal nisi nič. Ali nisi bil doli?“

„Ali me je že pred!“

„Sezuj se, pa za peč se mi spravi! Kdaj bi bila že sama vse prinesla! zdaj bo pa že skoraj noč in nimam kaj vzeti v roke.“

Potrt je bil Lukec, ko je premišljeval na peči, kako se mu je pokazila prva trgovska vožnja.

Vselej se je namrdnil, kadar je kje zagledal kak dežnik . . .

F. G.

